

טיב הקהילה

ב"ד

פר' שלה
 י"ט סיון תשפ"ב
 זמני הדלקת הנרות ומרצ"ש

הדרה"ג	7:11
מוצש"ק	8:30
ר"ת	9:05

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש א'	8:11
סוק"ש ב'	9:04

סוק"ת א' 9:40 | סוק"ת ב' 10:16

המנים לפי שיעור קיץ |

גילוי מס':
626

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

השפעת המקום על יושביו

לעומת זה מצאנו גם שעבירה עושה רושם על המקום שבו נעשה, וכעין המסופר על הרה"ק רבי מרדכ"ה אב"ד אושמין [וברבות הימים אב"ד סלונין] שבאחד הפעמים שנפגש עם הרה"ק בעל הדברי שמואל' מסלונין, רצו השנים לפתוח בדברי תורה, ונתנו עיניהם זה בזה, אך לא מצאו פתח במה להתעסק, והיו הדברים מוזרים בעיני כל, מאחר שבכל עת שנפגשו אלו הצדיקים היו ביניהם דין ודברים בגופי תורה.

גם הצדיקים עצמם הבינו שאין דבר זה מן השורה, וביקש רבי מרדכ"ה לפייס את דעתו של ה'דברי שמואל', ופתח לפרש את המשנה במסכת 'אבות' (אבות ג, ב) 'שנים שיושבין ואין ביניהם דברי תורה' וכו', שאם שני תלמידי חכמים נפגשו ויושבים זה לצד זה, וחפצים לדבר בדברי תורה, אך בפועל אין ביניהם - אינם מוצאים במה להתעסק, אעפ"כ נחשב עצם רצונם ל'דברי תורה'.

נענה ה'דברי שמואל ואמר: אני אפרש אחרת: שנים שיושבים - שני תלמידי חכמים שיושבים, וחפצים לעסוק בדברי תורה, אך בפועל נבצר הדבר מהם ואין ביניהם דברי תורה, הרי זה מגלה שזה המקום היה בעבר 'מושב לציים' והמקום עושה רושם להרע.

לאחר מכן בדקו ומצאו שנכונים היו דברי הרה"ק, וזמן מה לפני שנפגשו שם השנים, נתוודעו בזה המקום כמה פוחזים ורקים.

ואכן גם בספרים הקדושים מובאים דברים כעין אלו, שאם יש לאדם מחשבות רעות, שילך למקום אחר כי כנראה במקום הזה עבר משהו עבירה, והמקום גורם להיות לו רוח טומאה.

על פי הכלל האמור, יש לומר שזה היה הגורם לאותו חטא שנכשלו המרגלים, המרגלים אכן היו צדיקים מלכתחילה, אולם הם נשלחו ל'ארץ כנען', כלומר, על אף שהארץ בשורשה היתה קדושה, מכל מקום כל עוד שהיתה בידי הכנעניים שרתה בארץ היא טומאה חזקה כתוצאה מאילי כנען, כי הכנענים היו מקולקלים יותר מכל האומות, וזו היתה הסיבה לגירושם מן הארץ, כדאיתא ברש"י בפרשת אחרי מות (ויקרא יח, ג). ומקום טומאה כעין זה אכן נותנת אותותיה אפילו על צדיקים נשגבים כאלו! ואפשר שלכך מיאן הקב"ה מלכתחילה בשילוח המרגלים, בידעו שכל עוד שלא כבשו בני ישראל את המקום ולא ביערו את הטומאה הנוראה השוררת שם, הדבר מסוכן מאוד, וגם הצדיקים עלולים להיכשל מזוהמת המקום.

לאור האמור ראינו לנכון להקדים ולעורר בעמדינו לפני ימות הקיץ הלוהטים, שלא לטייל ולשהות במקומות שבשאר ימות השנה שוהים שם אנשים בלתי מהוגנים, כי כאמור יכול המקום גם להשפיע על השהיה בו. והאמת הוא שאין דעת חכמים נוחה כלל מעצם הרעיון שבחורים ואברכים סוגרים את הגמרא לכמה שבועות כדי לתור להם מקום מנוחה. והיינו עד להרבה צרות ותלאות הבאים בעקבות המושג הזה הנקרא 'בין הזמנים'. מידי שנה בשנה מתדפקים עד דלתותיהם הורים המבכים את בניהם ומעיידים שימים אלו נתנו את אותותיהם ביקריהם, ועל כן החכם יתן עיניו בראשו שלא להימשך בימים אלו אחר מקומות בלתי רציניים, ומי שאינו יודע שהמקום שהוא עתיד שם להינפש הוא אכן מקום כשר ימנע כלל להימנות עם הנופשים, ואז יזכה להיות שמור בקדושה.

וַיִּסְפְּרוּ לוֹ וַיֹּאמְרוּ בָּאנוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּנוּ וְגַם זֶבֶת חֶלֶב וְדִבְשׁ הוּא וְזֶה פְּרִיָּהּ: אֲפָס כִּי עַז הָעָם הַיֹּשֵׁב בְּאֶרֶץ וְהָעָרִים בְּצֻרוֹת גְּדֹלֹת מְאֹד וְגַם יְלָדֵי הָעֵינֶק רְאִינוּ עֲשׂוֹם: (יג, כז כח)

הנה כל ההוגה בפרשתו 'פרשת המרגלים' מתקשה להבין האין יתכן כדבר הזה? כי קשה מאוד להכיל את העובדה שה'מובחרים' שב'דור דיעה', אלו שהתורה מכנה אותם (לעיל פסוק א) 'אנשים' [וראה שם רש"י שהוא לשון חשיבות]. וראשי בני ישראל יתהפכו תוך ארבעים יום למחטיאים המלינים את בני עמם על בוראם. וכפי שרואים היה זה חטא חמור שכלל ישראל שילמו על כך מחיר כבד, הן בשעתו, שנגזר מיתה על כל בני אותו הדור מלבן עשרים, וגם עצם הביאה לארץ התעכב למשך ארבעים שנה. והן לדורות, כי היה זה הגורם להכביה לדורות על ידי שתי החורבנות, כדאיתא בגמרא (סנהדרין קד): 'אמר רבה אמר רבי יוחנן: אותו הלילה ליל תשעה באב היה, אמר להן הקדוש ברוך הוא לישראל: אתם כיתם בכיה של חנם - ואני אקבע לכם בכיה לדורות' עכ"ל. הרי לנו מכאן שאתם אנשים שמלכתחילה נמנו עם הצדיקים ירדו פלאים משך אלו הארבעים ימים עד שהגידו לחטוא בחטא אשר רישומו ניכר עד היום, והאיך באמת קרה הפלא הזה?

קושיא זו אכן ראויה היא להישאל, שכן כפי הידוע תורתנו היא תורה נצחית, וכל מקראותיה באו להורות לנו דרכים ותכסיסים בעבודת בוראינו, ואלמלא זאת לא היתה התורה מביאה לנו 'סיפורים' כי התורה אינה ח"ו צרור של סיפורים, ובהכרח באו כל הסיפורים לאלפינו בינה, וגם סיפור זה נמנה עמהם, וכשמעינינו בפרטיה ודקדוקיה אכן נבוא לידי התכלית הנרצה בסיפור הדברים.

ובכן הקשינו מה היה הגורם לנפילת המרגלים שנפלו מאיגרא רמה לבירא עמיקתא? ואכן מפרשי התורה ניסו כל אחד ואחד לבאר את הדברים על פי דרכם, ואף אנו נימא בהו מילתא.

ואקדים לכך מה שכתב בספה"ק 'דגל מחנה אפרים' (ריש פרשת וישב) וז"ל: 'יש לפרש בזה כי ידוע במקום שיש השראת השכינה שם, אף שאחר כך נסתלק, נשאר רושם הקדושה לעולם. והוא שאמר הכתוב: 'וישב יעקב בארץ מגורי אביו', היינו באותו ארץ שהיה אביו עושה שם ייחודים וכו'. והוא שרימז כאן על הייחודים קדושים שעשה באותו מקום ובוודאי נשאר שם רשימא קדישא, ולכן ישב יעקב שם כי המקום גורם מצוה גוררת מצוה וקדושה גוררת קדושה, וכמו שכתבו אנשי אמת יראי ה' על פסוק (תהלים א, א): 'ובמושב לציים לא ישב', כי המקום גורם חס ושלום. ומסיים שם בדבר נורא: 'והדר הזה הוא נוהג תמיד בכל אדם ובכל זמן', עכ"ל.

וכעין זה מובא גם מהרה"ק רבי נחמן מברסלב ז"ע, שאמר שאם יהודי הולך ברחובה של עיר או במקום אחר, ולפתע מרגיש בקרבו התעוררות ורגשי קודש או הרהורי תשובה, אל מישך בדרכו, אלא יעצור ויעמוד על מקומו, ויתפלל וישפון שיח לפני ה' בהתעוררות, כי בוודאי המקום הוא גורם.

וכן מסופר על מן ה'חזון איש' זצ"ל שהלך פעם לטייל, ולפתע נעצר בדרכו, ואמר מרגיש אני שבמקום הזה עמדו בחורים ודברו בלימוד התורה כי המקום קיבל קדושה.

טיב המערכת

כאשר דברתם כן אעשה

בסיפורי מעשיות מספר רבי נחמן מברסלב 'מעשה מאבדת בת סלך' (מעשה א'): 'מעשה בסלך אחד שהיו לו ששה בנים ובת אחת, ואותה הבת היתה חשובה בעיניו מאד והיה מחבבה ביותר והיה מסעשע עמה מאד, פעם אחת היה סתועד עמה ביחד באיזה יום ונעשה ברוגז עליה ונזרק מפיו דיבור: שהלא טוב יקח אותך, בלילה הלכה לחדרה ובבוקר לא ידעו היכן היא והיה אביה מצער מאוד והלך לבקשה אנה ואנה, בהמשך הסיפור הלך השני למלכות לחפשה ולבקשה ולאחר שנים רבות של חיפוש מצאה באיזה ארסון משונת ושאלה: האין באת לכאן? והשיבה: באשר שאבי - הסלך נזרק מפיו דיבור הנ"ל וכאן המקום הזה הוא לא טוב, יע"ש מה שמסופר באריכות.

בפרשתנו עם ישראל עברו טלטלה קשה לאחר שעברו את מצרים וסוף סוף יצאו ממנה והנה הם כבר עומדים בדרכם אל הארץ המובטחת 'ארץ זבת חלב ודבש', ואז הגיעה פרשת המרגלים שעשתה שמות בעם ישראל, עיכבה אותם ארבעים שנה במדבר והרגה את כל הדור של יוצאי מצרים, כאשר ביקש משה רבינו מהקב"ה שישלח להם הסכים הקב"ה לסלוח אבל הוא אמר לו 'אמור אליהם חי אני.. אם לא כאשר דברתם באזני כן אעשה לכם, ועלינו להבין מהו הדבר שדברתם באזני מסביד שם רש"י 'שביקשתם ממני או במדבר הזה לו מתנן, וע"כ אומר להם הקב"ה 'כאשר דברתם באזני כן אעשה לכם, וכך נגזר עליהם שימותו כולם במדבר.

הגמרא אומרת 'לעולם אל יפתח אדם פיו לשטן, ועליו ללמוד סרך כמה גדול כוחו של דיבור, ולפעמים קורה שאדם בשעת כעסו מוציא מפיו איזה דבר קללה, אפילו על אנשים שאוהב, או ח"ו על בניו ובני ביתו, כי הדברים עלולים חלילה להתקיים ואח"כ כמה צער ועוגמת נפש יש לאדם מהאסון שהביא על עצמו ועל משפחתו, ועליו להיות חכמים ולא כמו המרגלים שעליהם אומר רש"י 'זרשעים הללו ראו ולא לקחו מוסר, אנחנו כן לוקחים מוסר ונזהרים בלשוננו!

טיב הודעות

עדכוני קבלת קהל 0534-100024

שלא לעבוד לפני המתפלל

א. אסור לעבוד כנגד המתפללים בתוך ארבע אמות, מפני שמבטל כוונתו על ידי זה, ולכן אסור לעבוד אפילו אם העובר עוסק אז בקריאת שמע, והחיי אדם כתב הטעם, מפני שמפסיק בין המתפלל להשכינה (סי' ק"ב ס"ד מ"ב סק"י).

ב. כתב בא"ר בשם שלי"ה, דהוא הדין דיש ליהור שלא לעבוד לפני מי שקורא שמע ישראל (ביה"ל דה אסור), וזהו רק לטעם הראשון מפני שמבטל כוונתו, דטעם השני שייך רק בתפילת שמונה עשרה (מ"ב סק"ט).

ג. אפילו אם המתפלל עומד בתחנונים שלאחר התפילה, אסור לעבוד כנגדו, כל זמן שלא פסע (מ"ב סק"ט).

ד. ודווקא לפניו אסור לעבוד, אבל בצדיהם מותר לעבוד ולעמוד, אמנם הזהיר פ' חיי שרה אוסר אפילו בצדיהם תוך ארבע אמות (סי' מ"ב סק"י שריע הרב ס"ו), ומשמע דכוונת הזהיר לאסור רק בצדיהם, אולם י"א דכוונת הזהיר דלכל צד אסור ואפילו מאחוריו (מ"א סק"א וכ"כ בא"ח פ' יתרו וכו' סק"ז).

ה. מש"כ שמוותר לעבוד ולעמוד, היינו שיעבור ויעמוד שם ולא ילך לאחור, כי שלא יהיה כנגד פניהם, שכל שיוכל לראותו אף שהוא צדדין שלפניו כלפניו דמי ואסור, מפני שמבטל כוונתו על ידי זה (מ"ב סק"י).

ו. ולפ"ז כל שכן דאסור לילך ולעמוד נגד פניו בתוך ארבע אמות, כן הוא לדעת המ"א, והא"ר סובר דלא אסור רק לעבוד בתוך ארבע אמות נגד פניו, אבל לילך בתוך ארבע אמות ולעמוד מותר אפילו לפניו, ואפשר דיש להקל במקום הדחק (מ"ב סק"י).

ז. וצדידים שלפניהם, להמ"א כלפניהם דמי ואסור, ולהאליהו רבא מותר (מ"ב סק"ט).

ח. אם המתפלל עומד בצד אחד מדבר שהוא קבוע גבוה עשרה ורחב ארבעה, מותר לישוב בצד השני דהא מפסיק רשות, אבל לעבוד מצד השני אפשר אם אינו גבוה כ"כ שלא יוכל להסתכל בצד השני אסור (מ"ב סק"ט).

ט. אם השלים תפילתו והיה אדם אחר מתפלל אחריו, אסור לפסוע ג' פסיעות עד שיגמור מי שאחריו את תפילתו, שאם יפסע הרי הוא כעובר כנגד המתפלל (ס"ו).

י. והיינו בין אם עומד בתוך ארבע אמות של המתפלל, ובין אם על ידי הג' פסיעות שיפסע לאחוריו יבוא לתוך ארבע אמותיו (מ"ב סק"ט).

יא. וצריך לדקדק בזה, אפילו אם האחרון התחיל להתפלל אחריו, מאחר שכבר התחיל להתפלל, ולא נקרא שבא בגבולו, ואפילו אם האחרון מאריך בתפילתו, דאדרבה זה שפוסע הוא בא עכשיו בגבולו (ס"ה מ"ב סק"א).

יב. אם אינו אחריו ממש רק מרוחק לצדדין, נראה דמותר להא"ר הנ"ל אות' ו' (מ"ב סק"ט).

יג. כשם שאסור לעבוד נגד המתפלל, כך אסור לעבוד נגד האומר קדיש (שע"ת סי' יז בשם ב"ח), עד דאמרין בעלמא, אבל אחר כך מותר אף כשאומר התקבל וכו' (ה"ל"ש פ"ו ס"ח).
יד. מי שבא מאחור לביהכ"ס או שמאריך בתפילתו ומשום כך אין זה שלפניו יכול לפסוע אחר התפילה, וגם אינו יכול לישוב

מצות ציצית – מעלתה וסגולתה

ודאי אתם אהו וזכרתם את כל מצות ה' ועשיתם אתם (טו, לט) ופירש"י: וזכרתם את כל מצות ה' - שמנין נגמריא של ציצית שש מאות ושמונה חוטין וחמשה קשרים - הרי תרי"ג.

לעורר את הלכות למצוות תמידיות

הנה בכל מצוה הבאה מזמן לזמן מתעורר רצון עז לקיימו בבוא זמנה, ועל כן ישנם הרבה המתכוננים לקיומה ע"י לימוד כל הלכותיו ופרטיו ודקדוקיו, וכמו כן הוגים בעוד ספרים המדברים בשבח המצוה ובמעלתה. וכך בבואם לקיים המצוה, הם עושים זאת בשמחה וברעותא דליבא. שונים הדברים כשמדובר בהמצוה שאנו מקיימים מידי יום ביומו, שגם אם למדנו בעבר את הלכותיה ועניניהם הנשגבים, וכבר זכינו גם לקיימם בדחילו ורחימו, מכל מקום מחמת ההרגל נחלש ההתעוררות, וברבות הימים גם שוכחים הרבה פרטים שבסיבתם מתלהב הלב לקיימם מתוך ערגה ותשוקה לבוראנו, ועל כן מן הראוי להזכיר שוב את הנקודות המעוררים את הלבבות. ובעיקר כשמדובר במצות 'ציצית' שעיקר ענינה הוא הזכירה וההתעוררות, וכדלהלן.

הכוונה והתכלית במצות ציצית

הנה כפי שאנו רואים במקרא שלפנינו, נועדה מצות ציצית לעורר את האדם לקיים כל התרי"ג מצוות, כי תמיד כשיראה את הציצית יהיה נזכר על חובתו בעולמו. וגם עצם המצוה מעידה על כך, וכפי שאנו רואים גם ברש"י שהשם 'ציצית' ומהותה מרמזים על כך.

זאת אומרת שמצוה זו נחוצה היא לנו מאוד, כי תועלתה מרובה. ואכן רואים אנו בשו"ע (או"ח סימן ח סעיף ח) שדבר זה צריכים אנו לשים על לבנו בשעה שאנו מקיימים מצוה זו, וז"ל: 'יכוין בהתעטפו שצונו הקב"ה להתעטף בו כדי שזכור כל מצוותיו לעשותם', וראה שם 'במשנה ברורה' (סי' ט) ותוכן דבריו הם, שעל אף שבדיעבד יוצא גם אם כ-מכוון רק לצאת ידי חובת ציצית, מכל מקום צריך לכתחילה לכוון שקיומה הוא כדי לזכור כל מצוות ה', כי זוהי אכן מטרת המצוה, ורק כשמקיימה מתוך כוונה זו, הוא מקיימה בשלימות. ואכן בספר 'עולת תמיד' להגה"צ רבי שמואל הומינער זצ"ל, מביא שישלב כוונה זו גם באמירת הלשם 'יחוד' קודם העיסוף, וכה יאמר: 'הריני מתעטף גופי בציצית, כאשר צונו יצורנו ובוראנו יתברך שמו לקיים מצות ציצית, וכדי שזכור כל מצוותיו לעשותם'. והובא זה הנוסח בסידור 'עין תפילה'.

בנוסף הובא בשו"ע (סימן כד סעיף א) שגם יביט בציציתו בשעה שהוא מברך ומתעטף, וב'משנה ברורה' שם (סי' ט) מביא גם כן שהוא כדי שיבוא לתכלית ומטרת המצוה, כי מראה יבוא לידי זכירה ומזכירה יבוא לידי מעשה.

ערכה הרם של מצות ציצית

יתר על כל אנו רואים ברש"י בפרשתו (להלן בפסוק טא) שמלבד מה שמצוה זו בא לעורר על קיום כל המצוות היא גם שקולה ככל המצוות, והא לך לשונו: 'ומיסודו של רבי משה הדרשן העתקתי, למה נסמכה פרשת 'מקושש' לפרשת 'עבודה זרה', לומר שהמחלל את השבת כעובד עבודה זרה, שאף היא שקולה ככל המצוות, וכן הוא אומר בעזרא (חמ"ט ט, יג - יט) 'ועל הר סיני ירדת ותתן לעמך תורה ומצוות ואת שבת קדשך הודעת להם', ואף פרשת ציצית לכן נסמכה לאלו לפי שאף היא שקולה כנגד כל המצוות, שנאמר ועשיתם את כל מצוותי עכ"ל.

והדברים מבוררים היטב בספר 'פלא יועץ' (ת"ח ט) וז"ל: 'מצות ציצית היא שקולה ככל המצוות, וזוהי פתח תקוה להשלמת רמ"ח איברי וסס"ה גידי נפשו רוחו ונשמתו, מאחר שאין אנתו יכולים לקיים תרי"ג מצוות, כשאנו מקיימים מצות ציצית, חשוב כאילו קיימנו התרי"ג מצוות, אבל צריך לכוין כן בפירוש, וטוב לומר קודם הנחת ציצית 'יהי רצון מלפניך ה' א' וכו', שתקבל ברחמים וברצון, מצות ציצית שאנו מקיימים, כאילו קיימנו כל התרי"ג מצוות התלויות בה, וכאילו קיימנו כל תרי"ג מצוות התלויות בה' עכ"ל.

ובראותינו את רום ערכה של מצוה זו נכון לצטט את המסופר (בספרים שם עולמי ועליות אלה) על מין הגר"א מוולוז'ין ז"ע, שלפני פטירתו אחז בציציתו ובה, ושאלוהו תלמידיו: למה יבכה רבינו? הרי בעוד זמן מועט יזכה לשבת עם כל הצדיקים בגן עדן, ומי לא ישאף לזה? והשיב להם הגר"א: על דא קא בכינא, על שעובד אני את העולם הזה, שאפשר לקיים בה מצות ציצית בעד כמה קופיקות (היתה זו מטבע קטנה ערך בחיטה), והולך לעולם שבעד כל כסף וזהב אי אפשר לקיים בו אפילו מצוה אחת...

לא בכדי נקט הגאון מצוה זו, אין זה כי אם מסיבת היותה המצוה היותר נשגבה שיכול האדם לקיים, כי כאמור שקולה היא ככל המצוות.

המצוה המיועדת לדור האחרון

וראה בספר 'נועם אלימלך' (פרשת נח) שכתב בזה הלשון: 'זהנה בכל דור דור יש שורש להחזיק במצוה מיוחדת יותר משאר מצוות, למשל בדור הזה יש שורש לתקן מצות ציצית יותר משאר מצוות' עכ"ל. ואפשר שלא כיוון הרה"ק הרבי רבי אלימלך ז"ע דוקא על דורו, כי אם על הדור האחרון שיתקיימו בעיקבתא דמשיחא, כי כן הביא 'במשנה ברורה' (סימן ח ס"ב) 'ומשמע מן הכתובים דהיהודים שישארו לעת קץ יהיו מצויינים במצוה זו, כמה דכתיב (מחיה"ח ט) 'ובאו עשרה אנשים מכל לשונות הגוים והחזיקו בכנף איש יהודי וגו'', ואמרו חז"ל ע"ז (שבת ל"ב): 'כל הזהיר במצות ציצית וזכה ומשמשין לו שני אלפים ושמונה מאות עבדיים' עכ"ל.

הרי לנו מדבריו שמצוה זו היא אכן מועיל ומסוגל לדורינו, ולכן כשנזכה לגאולתנו נזכה דוקא בזכותה לב' אלפים ושמונה מאות עבדים.

ושמעתי בדרך צחות, שזוהי הסיבה שבימינו קיימים כל כך הרבה מבני האומות, על אף שתכלית בריאת העולם היתה רק בשביל ישראל. אין זה כי אם כדי שאכן יתקיים בנו הבטחה זו כשנזכה בגאולתנו העתידה לבוא. ואסיים בדברי מו"ח החזון איש' באגרותיו (אגרת ט), לאחר שביאר שיעור הציצית, מסיים: כשתזכה לקיים מצות ציצית, תרגיש שמחה מופרזה ברגשי קודש לקשור קשר של קיימא עם התורה והמצוה, לכרות עמה ברית עולמים.

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו לבערכת ע"י הקוראים

ביטחון בה'

כמה צער ועוגמת נפש אנשים עוברים לחינם. אילו בטחנו בה' היינו רגועים בכל ההליך וסובלים פחות מפחדים ולחצים לחינם.

לפני כמה שנים אשתי הייתה צריכה לעבור פרודצורה רפואית ולשם כך שכרנו את שירותי של אחד הפרופסורים הגדולים בתחום. העלות הייתה בהתאם. עשרים אלף שקלים חדשים שהיה סכום עצום אבל מה לא עושים עבור הבריאות של הרבנית. קבעו לנו את התור בין השעות שמונה לשמונה וחצי בבוקר באזור שכונת גבעת משואה שהייתה אז שכונה חדשה, בקליניקה הפרטית של הפרופסור הנכבד. אותו בוקר היה בוקר קר וערפילי וכל הדרך הייתה מלווה בפקקים ותנועה איטית מאוד ובשכונה החדשה בקושי ראו את השילוט ממרחק של חצי מטר מה שהקשה עוד יותר לאתר את הכתובת טרם עידן הווייז. למרות שיצאנו מוקדם מאוד מהבית הגענו בשעה שמונה וחצי בדיוק. הפרופסור ביהירותו הרבה כלל לא הסתכל עלינו ולא התחשב במצבה של אשתי ומזג האוויר הקשה ויצא מהבית כשהוא אומר תקבעו תור חדש אצל המזכירה. ההרגשה הייתה נוראית אישה סובלת פרופסור יהי וחסר התחשבות ולהשיג תור זה לא מהיום להיום ומה גם שצריך הרדמה מלאה להליך הרפואי הזה ונערכנו אליו בהתאם בצום וכו'.

חזרנו לרכב ובלב רגע של משבר קשה אבל אז נזכרתי שהכל לטובה והכל מנוהל מלמעלה ועודדתי את אשתי שהכל לטובה ואז הצעתי בואי נתקשר לקופת חולים נראה אם יש שם רופא תורן בתחום הנצרך שיבדוק אותך לבינתיים. בדיוק הייתה שם רופאה, הגענו לשם וסיפרנו לה את עוגמת הנפש שעברנו עם הפרופסור הגדול. היא בדקה והחלה לצחוק, תוך חמש דקות פתרה את הבעיה ואמרה נחוצות: "אין צורך בשום פרופסור!!! הכל נקי הכל טוב, היה משהו קטן שגרם לכל הבעיות ומעתה תראו שהכל יהיה בסדר. כל מה שהפרופסור רצה זה לסחוט כספים שלא ביושר ולכן עשה משחק כאילו צריך הרדמה! הכל לבצע כסף!!!!"

יצאנו משם המומים ושמהים על כל טיפת ערפל וכל פקק תנועה שחשך מעמנו כולל עשרים אלף שקלים וסבל מיותר. מאותו רגע חשה נוות ביתי בהקלה עצומה ותוך ימים אחדים התחזקה וחזרה לעצמה. בעל המעשה: פ.

חלה תרימו לה'
ראשית ערסתכם חלה תרימו תרומה וגו', מראשית ערסתכם תתנו לה' תרומה לדתכם" (טו, כ-כא)

עם הלחם... ובהסתכלותו החדרת בכל גיוני הליכותיו של הזקן הבין בחכמתו שאדם גדול הוא, ולא כפי שמנסה להיראות מבחוץ כעני נחות המטבב על הפתחים. הוא יגיש אפוא אל בעלת האכסניה, ושאל ממנה במפגיע מי הוא האופה שאפה את אותה הפת שהוגשה לאורחים בחדר האוכל? ותען האישה שהיא בעצמה אפתה את הלחם מתחילה ועד

סוף בכשרות המהודרת כדת וכדין! האם הופרשה חלה מן הלחם דגן? - חקר רבי מאיר. והנה החוויר פני האישה ורעדה אחזתה, היא נזכרה פתאום שמחמת לחץ הזמן הדחוק לסעודה שכחה להפריש חלה מן הפת, רחמנא ליצלן! או אז גילה והבין החסיד רבי מאיר ממוש שאכן זקן זה הוא כנראה מן הצדיקים הנסתרים שהרגיש ברוח קדשו שלא הופרשה חלה מאותה פת. [ואולי אף נתחנך בהנחתו את פרוסתו מצדי השולחן, כדי להפריש אותה חלה על כל הפת שהיו החסידים סועדים ממנה]. לאחר שראה רבי מאיר שגברא רבא הוא חפץ מאוד לקבל ממנו ברכת קודש, אך משנכנס לחפש אחריו כדי לבקש את ברכתו לא מצאו עוד, שכבו יצא הצדיק לדרכו ביחד עם קבוצת עניים מרודים שהמשיכו בדרכם אל העיריות הסמוכות.

רבי מאיר ממוש, שהיה אדם עשיר ובעל יכולת, הזמין תיכף עגלון עם סוס אבירי וחזק, והחל במרדף אחר חבורת העניים כדי להשיג את הצדיק הנסתר ולקבל ממנו ברכה טובה. בתום מרדף קצר השיג אכן את חבורת העניים בין משעולי העיירה הסמוכה, אך את רבי לייב עצמו לא מצא ביניהם. הוא החל חוקר ודורש אצל אותם העניים היכן הוא רבי לייב שהתלווה עמם בדרכם, אך הם התפלאו על שמחפש הוא אחרי אותו 'לייבל', ואמרו שהוא איש תמהוני ומשונה... שקופץ תמיד בנהרות הקפואים, משבר את השלג מעל הנהר, וטובל את גופו במים הקרים והקפואים...

והיכן הוא עכשיו? - שאל ר' מאיר. כעת הוא נכנס על מעבה היער פנימה, סיפרו העניים, שם עורך הוא את תפילותיו ואת תחנוניו בהשקט, בינו לבין אביו שבשמים!

מיהר רבי מאיר להיכנס אל תוככי היער, כשהוא תר ומחפש אחר הצדיק, והנה הגיע לאחוזו קול ערב ומתוק של תפילה זכה, הנאמרת ברוב רגש ובכיות לפני מלכו של עולם, בהתלהבות חוצבת להבות אש, הוא הלך בעקבות הקול וראה שאכן היה זה הצדיק רבי לייב שרה'ס שערך שם תפילות ותחנונים לפני מלך מאוזן שוועה.

הוא עמד מן הצד והמתין שעה ארוכה עד שסיים הצדיק את תפילותו, ומיהר לגשת אליו בבקשת הברכה. ענה לו הצדיק, הנה אנכי בדרכי עתה עוסק במצוה רבתי של 'פדיון שבוים', חסרים לי בדחיפות כך וכך מעות להשלמת הסכום, באם תיענה לתרום את החלק החסר בשביל השלמת המצוה אעניק לך ברכה טובה ככפליים לתושיה!

תיכף על אתר נענה ר' מאיר, הוא שלף מתוך ארנקו התפוח את כל הסכום משלם עד פרוטה אחרונה והגישו לפני איש האלקים, אשר שמח מאוד שכבר הצטבר בידו מלוא הסכום הדרוש למצוה, ונעמד והרעיף על ראשו של רבי מאיר ברכות לרוב, ונפרד ממנו בשמחה ובטוב לבב. יצא אפוא החסיד רבי מאיר ממוש להמשך דרכו לעכווטישה, ובהיות שפרדו ממנו שאר החסידים בני חבורתו בעת שיצא לחפש אחר הזקן והמשיכו בדרכם ישירות אל הרבי, נאלץ עתה ר' מאיר לשרך את רגליו בגפו ולצאת אל הדרך המסוכנת לבדו.

ברם, הוא לא הכיר כראוי את טיב הדרכים, כאשר מעולם לא נסע לבדו אל הרבי, ועד מהרה הסתכן לו בין עצי היער הענק, דרכו התבלבלה עליו והוא החל תועה בסבך היער העצום. לאחר כברת דרך שלא הובילה לשום מקום ראה אלומת אור קטן מבליחה מרחוק, משהתקדם לכיוון האור ראה לפניו בית קטן הממוקם בלב לייב של היער, הוא נקש קלות על הדלת, ומשזו נפתחה בפניו שאל אם ניתן להתארח בבית ללינת הלילה, ולמחרת עם שחר ייצא לדרכו בכי טוב. אמרו לו בני הבית, שלעת עתה בעל הבית לא נמצא, אך הוא אמור לשוב בשעות הקרובות, ואם יתן את הסכמתו יוכל להישאר ללון בו. חלפו כמה שעות, והנה באמצע הלילה נשמע קול רעש המולה, בעל הבית הגיע בחברת אנשיו כשהם צוהלים ומצחקים. התברר שאין זו אלא 'מאורת שודדים', שכשנכנסו וראו את האורח החדש עטו עליו באכזריות נוראה, קשרוהו היטב וכפתוהו אל הארץ, ולאחר מכן פנה בעל הבית ראש חבורת השודדים ואמר לאנשיו, הנה עתה רעבים אנו מאוד מכל עבודת היום

הרב! מבטיח אני בכל לבי, שמכאן ואילך לעולם לא תסור הכיפה מעל ראשי! למוה ועבודת הש"ת תמיד. § • § •

בספה"ק באר מים חיים פרשא דיין כתב חל"ק: "מראשית כו'. לכאורה היה לו לומר 'ראשית' עריסותיכם תתנו כמו למעלה".

"ואכן יאמר, כי 'מראשית עריסותיכם', על ידי זו החתיכת חלה שאתם נוטמים, 'תתנו לה', פירוש שתתנו [את] כל העיסה כולה בזה לה', שישרה אור פני מלך חיים על כל העיסה, ויתבטל אחיזת הרע והגשמיות ממנה, להיות תחת ממשלת הקב"ה ויתגלה מלכותו בכל הארץ כי לה' הארץ ומלוואה".

"והיא 'תרומה לדורותיכם', פירוש שזאת לכם לתרומה והתרוממות לדורות עולם. כי עד כמה וכמה הגדול שכר האדם העובד בזה [ע"ש באורן], המקרב את הארץ ואשר עליה לה', כי הוא העושה שלום בפמליא של מעלה ושל מטה, לייחזן לאחד ולהמליך מלכותו יתברך בארץ התחתונה שאין קץ לשכרו, כי זה עיקר תענוג ונחת רוח הבורא, והשכינה מתקשטת בזה בקישוטי דלא הו".

"והאיש הזה נתגדל ונתרומם למעלה למעלה, כדמיון אוהב המלך אשר מוסר נפשו להביא את בן המלך ממרחקים אצל אביו, שנעשה זה מקורב אל המלך בחשיבות גדול לעילא לעילא, וחוצץ מברכת ה' שמגיע לאדם הזה על ידי זה וכו', בכל מיני ברכות וישועות ושפע רב לכל העולמות, ומשם על שורש נשמת אדם הזה, לברכו בשפע וברכה בפרנסא דנשמתא ופרנסא דגופא. והוא 'תרומה לדורותיכם' ודאי. וכל ימי הדורות לעולמים כשיתנו זאת על ליבם שכל הארץ של ה' הוא, ויראו בכל כוחם להחזיר האבידה לבעלים על טוב כוונתם בכל דברי הרשות לשם ה', ודאי תרומה גדולה יהיה זאת להם" עכ"ל"ק.

ודברי קדשו כקילורין לעיניים, בסוד פנימיות מצות 'הפרשת חלה', לקדש ולהתקדש מכוחה את כל העיסה ואת כל סדר אכילתנו, שתהא אכילה לשם שמים, אכילה שיש בה תיקון נכון לגוף ולנפש, 'לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו', אמן. § • § •

הרה"ק רבי לייב שרה'ס זצוק"ל מפורסם היה בדורו כאחד מגדולי הצדיקים שהעניקו חמה בקומתם, הוא נקרא כן על שם אימו הצדקנית מרת שרה ע"ה, מחמת שאביו נסתלק ממנו בחטף בילדותו ואימו מרת שרה נשארה אלמנה גלמודה וענייה והיא גידלה אותו במסירות נפש, ולכן זכתה שייקרא על שמה ר' לייב שרה'ס.

כדרכם של הרבה צדיקים היה גם ר' לייב מתעסק במצוה הגדולה של 'פדיון שבוים', שהייתה מצוה המצויה בימים ההם בכפרים ובעיירות. כידוע שהיו הפריצים מושלים ושולטים באחוזותיהם ביד רמה, וכאשר לא היה ביד 'מושק'ו' היהודי החוכר להעלות את דמי החכירה השנתית לפריץ הנעלה, היה זה האחרון משליכו תיכף עם משפחתו הבורה עד שיסולק החוב. והצדיקים הקדושים מצוקי ארץ, צמודי השכינה הקדושה, היו מכניסים עצמם בעוני הקורה לקבץ מתרומות אחינו בית ישראל את הסכום הדרוש לפדיון שבוים. - וכנודע שהייתה להם בזה אף כוונה נסתרת ברזין עילאין לפדיון שכניתא קדישתא, הסגורה בעונותינו במאסר עול הגלות הקשה, ובאתערותא דלתתא איתער פרקונה גם לעילא, לאוקמא שכניתא המתגוללת בעפרא ולייחזה בעבלה, ולעטר אותה בעיטורין קדישין.

באחד ממסעותיו על פני העיירות כדי להתרים את בני ישראל למצוה הגדולה של פדיון שבוים, הגיע רבי לייב שרה'ס בדרכו אל בית אכסניה אחת [קרעטשמע] אשר היו בה באותה עת חבורת חסידים תלמידי חכמים מבני העיר 'מוש', שהיו בדרכם ב'נסיעה' לרובם הרה"ק רבי מרדכי מלעכוויטש זצוק"ל. לעת ערב לאחר תפילת ערבית התיישבו עצמם בני החבורה אל השולחן לסעודה, ואף רבי לייב ישב עמם מן הצד. היה זה עוד בימי הסתירו בטרם פקיע שמייה בכל הארץ, והם לא הכירוהו וחשבוהו לאיש עני המתדפק על דלתות ישראל.

כשהוגש הלחם אל השולחן נטלו כולם את חלקם מן הפת, היה זה לחם משובח וטרי שיצא זה עתה חם מן התנור לכבודם של אורחי המלון, וכולם חפצו לטעום מטעמו הטוב. אך כשהגיע המגז הגדול עם הלחם למקומו של רבי לייב, פרס ממנו את פרוסתו ואת מנת חלקו, ולאחר מכן הביט היטב בפרוסת הלחם אנה ואנה, והחליט משום מה לדחותה ממנו, הוא הניח את הפרוסה לצידי השולחן ולא נגע בה יותר כל עת הסעודה כולה.

אחד מגדולי החסידים שבאותה חבורת חסידי לעכוויטש שבעיר 'מוש' הנקרא 'רבי מאיר ממוש' הבחין בכל אותה התרחשות של הזקן המסתורי הנה עתה רעבים אנו מאוד מכל עבודת היום

המפרכת, הבה יגיש קודם לארוחה הממתנית לנו, ולאחר מכן נתעסק עם 'דג' שמן זה, את ראשו נערוף ונתחלק יחדיו בשלל! לפתע בעודם יושבים באישון ליל במסבאה הוללים לתאווה נשמעו קולות רמים מבחוץ, תיכף נכנסה אל הבית קבוצה גדולה של אנשים חשובים סוחרים אמידים, כשבראשם צועדים חבורת שוטרים מזוינים חמויי סבר, שהתלוו אליהם לשמרם בדרך, וכשראו את ה'קרבן' רבי מאיר שוכב כפות מן הצד הבינו מיד שמדובר כאן בביתם של השודדים המפורסמים אשר הטילו את חיתתם על פני היער! השוטרים קפצו במהירות, תפסו את השודדים כולם ואת ראש חבורתם, ובטרם הספיקו להתנגד אזקו אותם בכבלי ברזל חזקים באחת העגלות כדי להביאם אל בית הסוהר הגדול, ול'טהר' בכך את היער שתושבי הערים הסמוכות פחדו ממנו כל כך מחמת אותם שודדים ששרצו בו... - הם מובן שחררו לאלתר את רבי מאיר מכבליו, וברגע אחרון ממש ניצל ממוות לחיים.

כששאל את הסוחרים מצילי נפשו כיצד הגיעו כך באמצע הלילה אל תוככי מעבה היער הסבוך, אמרו לו שגם אצלם הוא פלא גדול, כי מכירים הם היטב את דרכם ביערות ומעולם לא תעו, עושים הם תדיר את אותה הדרך בליווי פלוגת שוטרים השומרים ומגינים עליהם, והנה כיום בפתע פתאום החלו הסוסים כולם לרוץ פנימה אל תוך היער, ככל שניסו הרוכבים להתחזרם אל דרך המלך לא הועילו כלום, הם דהרו יחדיו תועים ביער זמן רב, עד שלפתע נעצרו להם הסוסים בפתח בית זה. - מן השמים שמרו עליך! אמרו לו הסוחרים, ובזכותך נתפסה כל חבורת השודדים המרצחים, ובאה הרווחה לכל אנשי המחוז שניצלו מחיתתם ופחדם.

כאשר הגיע ר' מאיר ממוש אל הצדיק רבי מרדכי מלעכוויטש, קיבלו בשמחה גדולה ובמאור פנים, ובטרם פצה את פיו אמר לו הצדיק: שמח אני מאוד לראותך כאן עמנו חי וקיים שלם בגופך ושלם בממונך! תדע נאמנה שנוקשתי על כל החלונות שם למעלה כדי להצילך מן הגזירה הקשה שריחפה על ראשך ולא עלתה בידי, במשך כל הלילה העתרתי והרביתי בבקשת רחמים ותחנונים ולא התקבלה תפילתי. אך לפתע האירי חורח אור גדול, מאותה ברכה שבידך איש האלקים רבי לייב שרה'ס, זכות הצדקה הגדולה שנתת למצות פדיון שבימים ואותה ברכה שהעניק לך הצדיק בעקבותיה, היא שעמדה לך לפדותך גם כן במידה כנגד מידה מצדן הקשה, ולשלוח אליך את אותה חבורת סוחרים ושוטרים כדי להצילך ממוות לחיים טובים! ללמדנו טיב 'אמונת צדיקים', להתקשר בהם ולדבוק באורחותיהם, שבזכות הצדיקים וברכתם יש לנו קיום עלי אדמות. - וגם למדנו כוחה הגדול של הצדקה, שבזכותה ניצל בעת הסכנה, כד"א (משלי י, ב) "צדקה תציל ממוות". וכמ"ש בתנא דבי אליהו (זוטא פרשא א): "גדולה צדקה שמצלת את האדם מדרך המוות, גדולה צדקה שהיא מארכת ימיו ושנותיו של אדם, גדולה צדקה שהיא מביאה את האדם לחיי העולם הבא".

• § • § •

הרה"צ רבי אשר פריינד זצ"ל, ו"מ מוסדות 'יד עזרה' שבארץ הקודש, היה מפורסם בעולם בגודל אמונתו השלמה והתמימה, והיה מומחה מאוד בתלמידיו את יסודות האמונה והביטחון בטיב ההשגחה העליונה.

מדי חודש בחודשו בשבת מברכין היה הצדיק ר' אשר נוסע בחברת תלמידיו שומעי לקחו אל אתרא קדישא מירון יצ"ו, לשבות בצוותא חזא תחות צילא דמהימנותא עילאה של התנא האלקי רבי יוחאי ז"ע.

באחת הנסיעות הללו נתקע הרכב שהביא עמו שישים חלות לצורך אותה השבת באמצע הדרך, וכך מצאו עצמם

הוא נאלץ אפוא להשיב את פניו של המבקש ריקם, תוך שהוא מוסיף את התנצלותו על כך שבשעה מאוחרת כזו כבר לא נשאר כלום! אך האיש שהיה כנראה ממומר ומדוכה, וחשב לתומו שהיהדי שלפניו אינו אלא 'גבאי' הגמ"ח שמתעצל להוציא לפניו את החלה... התרגו לפתע מאוד עד שבכעסו סטר בחזקה על פניו של ר' זרח הצדיק!

ברם, רבי זרח עצמו הבין תיכף לנפשו של הסוטר, ואדרבה דווקא מתוך אותה מכה קשה שחטף הבין עד כמה מצבו של היהודי קשה וחמור, הוא העביר אפוא על מידותיו בגבורה עילאה, ולא השיב כלום למכהו חרפה, כי אם קיים בנפשו להיות מן העלבים ואינם עולבים שומעים חרפתם ואינם משיבים! (גיטין לו:).

הוא פנה אל היהודי המסכן וביקשו להתמתן קמעא, ותיכף יצא לחזור על פתחי כמה נדיבים, ובזמן מועט השיגה ידו די הצורך וחזר והעניק לאיש בשמחה כמה חלות טובות ומשובחות, שופרא דשופרא!

משסיים את מלאכתו מלאכת הקודש, והיהודי יצא בשמחה ובטוב לבב, נכנס רבי זרח לחדרו האיש פנימה ואת הדלת נעל אחריו, הוא נפל על הארץ ופרץ בבכיות נוראות, כשהוא צועק ומוכיח את עצמו: זרח! זרח! האם כדי לעזור אותך לגשת ולעזור ליהודי צריך 'לשלוח' לך תזכורת כואבת כזו של סטירת לחי מצלצלת?... בלי שתקבל מכה הגונה שכזו לא חשבת מעצמך שיש להזדרז ולסייע ליהודי? - והלא העזרה לאיש ישראל חשובה כעזרה לשינה הקדושה עצמה! כמ"ש במדרש תנחומא (פרשת ויחי אות ה): "אמר רבי שמעון בר יוחאי, כל העוזר את ישראל כאלו עוזר את השכינה, שנאמר (שופטים ה, כג) 'אורר יושביה כי לא באו לעזרת ה', וכי צריך הוא לסייע, אלא ללמדך שכל העוזר לישראל כאלו עוזר את השכינה" ע"כ.

שעה ארוכה ישב כך ר' זרח על הארץ וייסר את עצמו, כשהוא ממרר בבכיות וחרטה גמורה, ולא זו משם עד ששב בתשובה שלמה, וקיבל על עצמו בקבלה אינהו להקדים תמיד ולעזור לכל איש ישראל הנצרך, ושלא להתמהמה מאומה בהצעת עזרתו!

צא ולמד, עד היכן הגיעה דרגתם הנשגבה של נקיי הדעת שבירושלים, שהיו עמלים עד כלות הנפש בתיקון מידותיהם לטובה ולברכה.

• § • § •

באחת ממסעותיו התאכסן הגאון הצדיק רבי ישראל סלנטר זצוק"ל בשבת קודש בביתו של אחד מן הגבירים הנכבדים, כשחזרו לבילי שבת מתפילת קבלת שבת ונכנסו הביתה ראה האיש שעדיין לא הונח ה'כיסוי' על החלות, והינם מונחים כך על שולחן השבת כשהם גלויים ונראים. הוא כעס והתרגז על זוגתו, צעק עליה ובייש אותה בפני האורח, עצלנית שכמוך! מדוע לא כיסית את החלות מבעוד מועד?!

ראה זאת רבי ישראל וכאב ליבו, ולאחר מכן העיר לו לבעל הבית, הלא תדע יהודי יקר מדוע מכסים את החלות של שבת? - לפי אחד הטעמים הוא 'כדי שלא יראה הפת בושת', כאשר אנו מקדשים על היין ולא על החלה, וכדי שלא יתביישו החלות מכסים אנו אותם. - והנה החלות הללו אין הם אלא 'דומם' לא מבינים ולא מרגישים, ואף על פי כן מתחשבים אנו בהם שלא לביישם, קל וחומר בן בנו של קל וחומר כמה צריך להיזהר שלא לבייש את האשה!...

• § • § •

דורשי רשומות רמזו, חל"ה - ראשי תיבות: "ח'נון ה'מרבה ל'סלוח"! להורות על מחילת העוון שאנו זוכים בזכות כבוד ועונג שבת קודש!

כל החבורה הקדושה בלי חלות לשבת. כשנודע הדבר במירון, שהאיש שאמור להביא את החלות לשבת לא הגיע מחמת אונסו, היה זה כבר שעה קלה לפני כניסת השבת ולא היה ניתן להשיג בשום מקום חלות לשבת. בלב כבד נכנסו המארגנים אל הצדיק ר' אשר, וסיפרו לו על הבעיה הקשה שהתעוררה בפניהם ברגע אחרון, בהעדר חלות לשבת קודש!

רבי אשר כדרכו לא נבהל כלל, ובחיכוכו הידוע אמר בשלוה: צאו נא בבקשה וחפשו בין בתי הכפר כאן במירון, והשם יתברך יהיה בעזרכם!

בזמנו לא היו בתים רבים ברחבי כפר מירון, והגבאים אכן עברו מבית לבית בחיפוש אחר חלות מיותרות לשבת... אך לא מצאו כלום!

והנה בהגיעם אל פאתי הכפר ראו בנין ישן אחד שיש בו 'בית אולפנא', הבנין היה ריק מאדם וכשנכנסו פנימה מצאו את מנהל המקום שהבין לתומו שהם הגיעו לחפש אחר אחד התלמידים, הוא שילחם תיכף החוצה באומרו שהשבת היא 'שבת חופשה', וכל התלמידים נסעו הביתה!

אמרו לו הגבאים שאינם מחפשים אחר תלמיד מסוים, רק באו לבדוק אם יש כאן אולי חלות מיותרות לכבוד שבת? שמח בעל הבית לשאלתם, ואמר: טוב מאוד שבאתם! כי אכן משום מה שכח המזכיר לפני שבת לבטל את ההזמנה הקבועה של החלות, מאחר שהתלמידים נסעו לשבת חופשה והמקום סגור, והיום שעות הצהריים הגיעה אספקת החלות הקבועה כמדי שבווע, ועתה אשמח למכור לכם את כל החלות האלו, שאיני צריך להם כלל!

עמדו וספרו את מספר החלות שבאותה הזמנה, ומצאו בה בדיק מספר של שישים חלות! [כנגד שישים גיבורי ישראל...]

לא פחות ולא יותר!

כשחזרו אל רבם הצדיק וסיפרו לפניו בהתפעלות עצומה על טיב ההשגחה המופלאה שהכין לפניו השי"ת כאן במירון את כל שישים החלות הנצרכות להם לכבוד השבת! - שאל אותם ר' אשר: האם אותו מנהל ידע רק לשמוח על שניצל מהפסד החלות... או שגם תפס אותו א'טרייסעלי' [צמרמורת, רעד] לנוכח טיב ההשגחה המופלאה ששומר השי"ת ומשגיח על בני רחומי באבהו וחמלה תמיד!

• § • § •

אחד מטובי בני ציון היקרים היה הגאון מוה"ר זרח ברזורמן זצ"ל, תלמיד מובהק למרן הגאב"ד המהרי"ל דיסקין זצוק"ל, שהתפרסם בירושלים בצדקתיו המופלאות ובמפעלי הגמחי"ם השונים שייסד לטובת אנשי קרתא דשופרא.

ביום השישי ערב שבת קודש היה לו לר' זרח גמ"ח מיוחד לחלוקת 'חלות של שבת' לצרכים, מבעוד מועד הכין לו ר' זרח כמות גדולה של חלות גדולות ומשובחות, כמות שיש בה כדי חלוקה לכל המשפחות הנזקקות.

באחד מערבי השבתות בשעה מאוחרת סמוך ונראה לכניסת השבת, נשמעו נקישות רמות על דלת ביתו של ר' זרח, הזדרז ר' זרח ויגש אל הפתח, שם עמד יהודי אחד ושאל אם כאן זה הגמ"ח של החלות, ומשענה בחיוב ביקש חלה אחת לכבוד שבת, באומרו שכשחיפש אחר חלה לשבת שלחו אותו לכאן כדי לקבל חלה.

היה זה זמן רב לאחר סגירת הגמ"ח, החלות כולם כבר חולקו מלפני כמה שעות ותמו ואזלו עד האחרונה שבהם, ולא נותרה באמתחתו של ר' זרח אף לא חלה אחת!

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

לעיני החבור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחטיא רבי ישראל יצחק ולב"ע יחנסלו תנצבה.

לעיני מרת חיה סאסא בת לאה ולב"ע יסיון תנצבה.

שרה שיינדל בת סילה רחה להצלחה בכל העניינים

האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים

יוסף בן סילה רחה לרפואה שלימה

לעיני מרת הינדל בת משה ירסיווה ובלומה

לעיני יעקב צבי בן ישראל

יו"ל ע"י קהילת יבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti1@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגורין ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173